

Свет тајни

У једном малом граду, живела је једна девојка. Наизглед сасвим обична, иста као остале. Била је повучена, деловала је једноставно, али прави заплет одвијао се у њеној глави. Није много причала, али је размишљала. Волела је да чита, пише, црта. Није имала много пријатеља, нико није умео да је разуме на прави начин.

Једног зимског јутра, на први поглед истог као и сваког другог, шетала је парком. Одлучила је да седне на оближњу клупу, извадила је блок и оловку и почела да црта. Обожавала је то, могла је да машта, да се изгуби у том савреном свету, да се не враћа у овај глупи, стварни свет у коме је нико није разумео.

„Извини, могу ли да седнем ту?“ Тргла се када је чула непознати глас. Подигла је поглед и угледала високог дечка. На себи је носио неки стари, сиви капут, исцепане, избледеле фармерке и плитке сиве старке. „Ако баш мораш“, одговорила је мрзовољно. Сео је поред ње. Само је седео ту, понекад би поставио неко необавезно питање, а она би одговорила. Дан за даном. Седели су тако на истом месту, сваког дана он би сазнао неку нову ствар о њој. Свидело јој се то, али није желела себи да призна.

Наставиће се..

~М.

